

DEAN KOONTZ

DE ACELAȘI AUTOR

În puterea nopții

Trăiește noaptea

Chipul

Invazia

Unicul supraviețuitor

Soțul

Speranța de viață

**Zona
invizibilă**

Seria JANE HAWK

Seria Odd Thomas

Odd Thomas

Noaptea lui Odd

Seria Frankenstein

Fiul rătăcitor

Orașul nopții

Zona invizibilă: *Despre cei care sunt cu adevărat în afara rețelei și nu pot fi urmăriți de nicio tehnologie, dar pot circula liber și pot folosi internetul, se spune că sunt în zona invizibilă.*

1

Jane Hawk se trezi în întunericul rece și, pentru o clipă, nu își putu aminti unde adormise, ci doar că stătea, ca de obicei, pe un pat matrimonial și că pistolul ei era sub perna pe care ar fi trebuit să se afle capul unui însoțitor, dacă ea nu ar fi călătorit singură. Zgomotul motoarelor Diesel și bâzâitul de frecare a optsprezece anvelope pe asfalt îi amintiră că era într-un motel, lângă autostrada interstatală și era... luni.

Cu numerele strălucind într-o nuanță blândă de verde, ceasul de pe noptieră îi transmitea vestea proastă, dar obișnuită, că era ora 4.15 dimineața, prea devreme ca ea să fi dormit opt ore, dar prea târziu ca să-și mai imagineze că ar fi putut adormi din nou.

Stătu întinsă o vreme, meditând la ce pierduse. Își promisese să nu se mai consume cu privire la trecut. Își petrecea mai puțin timp gândindu-se la el decât înainte, ceea ce ar fi fost considerat un progres dacă, în ultimul timp, nu ar fi început să se gândească la ce ar mai fi avut de pierdut.

Își luă un rând de haine și pistolul în baie. Închise ușa și o blocă cu un scaun cu spătarul drept pe care îl adusese din dormitor după ce se cazase, în noaptea precedentă.

Atât de prost era serviciul de curătenie, că, în colțul de deasupra chiuvetei, firele întinse și spirale ale unei pânze

de păianjen se întindeau pe o zonă mai mare decât mâna ei. Când se culcase, la ora unsprezece, singura provizie care atârna în pânza păianjenului era o molie care se zbătea. De-a lungul nopții, din molie nu mai rămăsese decât învelișul exterior, corpul ei gol pe dinăuntru era semitransparent, iar aripile nu mai aveau praf catifelat pe ele, erau fragile și rupte. Păianjenul gras urmărea o pereche de insecte numite peștișori de argint, mai puțin cărnoase, chiar dacă altă bucațică bună de carne avea să-și găsească, în scurt timp, drumul spre abatorul păianjenului.

Afară, lumina unui bec de pază aurea sticla înghețată a geamului mic și deschis al băii, care nu era destul de larg nici măcar pentru a permite intrarea unui copil. Dimensiunile lui ar fi împiedicat-o să evadeze prin el în caz de pericol.

2

Echipamentul de pe umărul ei conținea un toc cu piese de legătură pivotante, un încărcător cu muniție de rezervă și un ham din piele întoarsă. Arma atârna chiar în spatele brațului ei drept, o poziție joasă care îl ascundea perfect sub gecile ei croite special.

Pe lângă încărcătorul de rezervă prins de echipament, păstra încă două în buzunarele gecii, un total de patruzeci de gloanțe, inclusiv cele din pistol.

Ar fi putut veni ziua în care nici măcar patruzeci nu i-ar fi ajuns. Nu mai avea întăriri și nicio echipă nu o supraveghea dintr-o dubă după colț dacă totul se duse naibii. Deocamdată, acele zile se terminaseră, dacă nu cumva pentru totdeauna. Nu se putea înarma pentru o luptă nesfârșită. În orice situație, dacă nu

i-ar fi ajuns patruzeci de gloanțe, nu i-ar fi ajuns nici optzeci, nici opt sute. Nu se amăgea în legătură cu abilitățile sau rezistența ei.

Își duse cele două valize până la Fordul ei Escape, ridică ușa din spate, încarcă bagajele și încuie vehiculul.

Soarele încă nu răsărise, dar probabil că trimitea lumină în urma unor explozii solare. Luna argintie și strălucitoare care cobora la apus reflecta atât de multă lumină, că umbrele craterelor ei nu se mai vedea clar. Nu mai arăta ca un obiect solid, ci ca o gaură în cerul nopții, ca o lumină pură și periculoasă care strălucea din alt univers.

Înapoi cheia camerei la recepția motelului. De după biroul din față, un bărbat cu capul ras și cu cioc o întrebă dacă fusese mulțumită de serviciile primite, de parcă lui i-ar fi păsat cu adevărat. Era să spună: „La câți gândaci aveți, cred că mulți dintre oaspeții dumneavoastră sunt entomologi“. Dar nu voia să-i lase bărbatului o imagine mai memorabilă a ei decât cea pe care și-o făcuse el când și-o imaginase goală. Îi spuse: „Da, a fost bine“ și plecă de acolo.

Când se cazase, plătise cu bani gheață în avans și folosise unul dintre permisele ei de conducere contrafăcute pentru a oferi documentul de identificare cerut, conform căruia Lucy Aimes din Sacramento tocmai ieșise din clădire.

Un fel de gândaci zburători de primăvară loveau conurile de metal ale lămpilor montate pe tavanului corridorului acoperit, iar umbrele exagerat de alungite ale piciorușelor lor subțiri dansau pe betonul luminat de sub picioarele ei.

În timp ce mergea spre restaurantul învecinat, care făcea parte din complexul motelului, observă camerele de supraveghere, dar nu se uită direct la niciuna dintre ele. Supravegherea devenise imposibil de evitat.

Oricum, singurele camere care puteau să-i facă probleme erau cele din aeroporturi, din gări și din alte instituții importante, conectate la computere cu programe de recunoaștere facială ce funcționau în timp real. Duse erau zilele în care zbura cu avionul. Mergea peste tot cu mașina.

Când începuse totul, fusese o blondă naturală cu părul lung. Acum era șatenă, cu o tunsoare mai scurtă. Asemenea schimbări nu puteau împiedica recunoașterea facială, dacă cineva era vânat. Dacă nu ar fi folosit o deghizare evidentă, care ar fi atras o atenție nedorită, nu ar fi putut face prea mult pentru a-și schimba forma feței sau numeroasele detaliu unice ale trăsăturilor ei și ca să scape de detectarea mecanizată.

3

O omletă cu trei ouă și brânză, două felii de șuncă, o porție mare de unt pentru pâinea prăjită, cartofi prăjiți, cafea în loc de suc de portocale; se simțea foarte bine când consuma proteine, dar prea mulți carbohidrați îi încetineau mișcările și mintea. Nu-și făcea griji în legătură cu grăsimea, pentru că ar fi trebuit să mai trăiască două decenii ca să facă arteroscleroză.

Ospătărița veni să-i umple din nou cana de cafea. Avea în jur de treizeci de ani, era drăguță ca o floare ofilită, prea palidă și prea slabă, de parcă viața ar fi cioplit-o și ar fi albit-o în fiecare zi.

– Ați auzit ce s-a-nțamplat în Philadelphia?

– Ce s-a mai întâmplat?

– Niște nebuni au prăbușit un avion privat cu reacție directă pe șosea cu patru benzi, în traficul de dimineată, când mașinile circulau bară la bară. La televizor spune că avea rezervorul plin de combustibil. O porțiune de autostradă de aproape doi kilometri a fost cuprinsă de flăcări, podul s-a prăbușit, mașinile și camioanele au explodat, bieții oameni au rămas blocați acolo. Groaznic. Avem un televizor în bucătărie. E prea îngrozitor ca să

mă uit. Mi se face rău când văd ce-i acolo. Ei spun că fac asta pentru Dumnezeu, dar au pe dracul în ei. Ce ne facem cu ăștia?

- Nu știu, spuse Jane.
- Nu cred că știe cineva.
- Nici eu nu cred.

Ospătărița se întoarse în bucătărie, iar Jane își termină de mâncat micul dejun. Dacă ar fi lăsat știrile să-i strice pofta de mâncare, n-ar mai fi mâncat niciodată.

4

Fordul Escape negru părea să fie din Detroit, dar avea secrete sub capotă și puterea de a depăși orice vehicul care avea cuvintele *PENTRU A SERVI ȘI A PROTEJA* pe portiere.

Cu două săptămâni în urmă, Jane plătise cu bani gheăță pentru Ford, în Nogales, Arizona, aflat chiar vizavi de granița internațională cu Nogales din Mexic. Mașina fusese furată în Statele Unite, primise un număr nou de înmatriculare și mai mulți cai putere în Mexic și fusese trimisă înapoi în State pentru vânzare. Saloanele dealerului erau niște grajduri dintr-o fostă crescătorie de cai; niciodată nu-și făcuse reclamă la marfă, nu eliberase nicio chitanță și nu plătise taxe. La cerere, furniza plăci de înmatriculare canadiene și un card de înregistrare legitim și garantat de la Departamentul de Vehicule Motorizate al provinciei Columbia Britanică.

În zori ea încă era în Arizona, gonind spre vest, pe autostrada interstatală nr. 8. Noaptea pălea. În timp ce soarele limpezea încet orizontul din urma ei, norii Cirrus din fața ei, înalți și asemănători cu niște pene, se făcură roz, înainte să se

întunece până la culoarea coralului, apoi cerul căpătă nuanțe tot mai intense de albastru.

Uneori, în timpul drumurilor lungi cu mașina, îi plăcea să asculte muzică. Bach, Beethoven, Brahms, Mozart, Chopin, Liszt. În acea dimineață, preferă liniștea. În starea ei de atunci chiar și cea mai bună muzică ar fi fost nepotrivită.

După răsărît, parcuse șaizeci de kilometri, trecu granița statului și intră în sudul Californiei. În următoarea oră, norii înalți, albi și lânoși, coborâră, se îngrämadără, se făcură cenușii și se strânseră ca un balot de lână. După încă o oră, cerul se întunecă, se umflă și păru amenintător.

Lângă marginea vestică a Pădurii Naționale Cleveland, ieși de pe autostrada interstatală și intră în orașul Alpine, unde locuise generalul Gordon Lambert cu soția lui. Cu o seară înainte, Jane își consultase unul dintre vechile, dar utile Ghiduri Thomas, o carte cu hărți legate cu spire. Era sigură că știa cum să găsească acea casă.

Pe lângă celelalte modificări făcute la Fordul Escape în Mexic, GPS-ul fusese scos, inclusiv transmițatorul care permitea ca poziția mașinii să fie urmărită continuu prin satelit și alte mijloace. Nu avea rost să fie în afara rețelei dacă fiecare întoarcere a roțiilor vehiculului pe care îl conducea era urmărită prin Wi-Fi.

Chiar dacă ploaia era la fel de naturală ca lumina soarelui, chiar dacă natura funcționa fără intenții, lui Jane i se păru că furtuna venea spre ea cu răutate. În ultimul timp, iubirea ei pentru natură fusese încercată, din când în când, de o senzație probabil irațională, dar profundă, că natura complotă, împreună cu oamenii, acțiuni rele și distructive.

5

Paisprezece mii de suflete trăiau în Alpine, iar un procentaj oarecare din acestea sigur credea în soartă. Mai puțin de trei sute dintre ele făceau parte din banda Viejas a indienilor Kumeyaay, care conducea Cazinoul Viejas. Jane nu era interesată de jocurile de noroc. În fiecare minut, viața rostogolea încontinuu zarurile, și acesta era singurul joc de noroc pe care îl putea suporta.

Infrumusețat cu pini și stejari adevărați, cartierul central de afaceri era ciudat pentru un oraș de frontieră. Anumite clădiri erau din timpul vechiului Vest, dar altele, construite mai recent, imitau acel stil cu mai mult sau mai puțin succes. Numărul mare de magazine de obiecte vechi, săli de expoziție, magazine de suvenir și restaurante sugera activitate turistică pe parcursul întregului an, și asta încă dinainte de înființarea cazinoului.

San Diego, al optulea oraș ca mărime din țară, era la mai puțin de cincizeci de kilometri depărtare și la cinci sute cincizeci de metri mai sus. Oriunde locuiau cel puțin un milion de oameni în apropiere, în orice zi, o mare parte din ei avea nevoie să fugă din stup până într-un loc mai puțin ocupat și zgomotos.

Locuința familiei Lambert, cu șindrilă albă și obloane negre, era la capătul periferiei orașului Alpine, pe aproximativ jumătate de acru de pământ. Curtea din față avea gard cu țâruși, iar pe prispă erau scaune din răchită. Steagul era în vârful unui stâlp din colțul de nord-est al casei, pânza lui roșie și albă flutura umflându-se ușor în briză, iar pătrâtelul cu cincizeci de stele era întins și se vedea întreg pe cerul înnorat și mohorât.

Limita de viteză de patruzeci de kilometri pe oră îi permise lui Jane să meargă încet pe lângă casă fără să pară că cercetează

acel loc. Nu văzu nimic neobișnuit. Dar dacă bănuiau că ar fi putut veni acolo din cauza legăturii ei cu Gwyneth Lambert, ar fi fost atât de discreți, încât ar fi devenit aproape invizibili.

Trecu pe lângă încă patru case până când ajunse la capătul străzii. Apoi întoarse și parcă Fordul pe banda de refugiu a străzii, cu spatele către direcția din care venise.

Aceste case erau în vîrful unui deal cu vedere la râul El Capitan. Jane merse pe o cărare dintr-o pădure rară, apoi pe o pantă verde, fără copaci, presărată cu iarba elefantului, care avea să devină aurie ca grâul până la mijlocul verii. Când ajunse la mal, merse spre sud, privind atență lacul care arăta atât liniștit, cât și tulburat, pentru că norii ca niște rufe sifonate se reflectau în suprafața lui liniștită ca într-o oglindă. Fu la fel de atentă la casele din stânga ei, uitându-se în sus de parcă le-ar fi admirat pe fiecare.

Gardurile indicau că proprietățile ocupau doar parcelele plate și cosite din vîrful dealului. Gardul alb din fața casei familiei Lambert se regăsea peste tot prin jur.

Merse în spatele celor două locuințe învecinate înainte să se întoarcă la casa familiei Lambert și să urce pe pantă. Poarta din spate avea un zăvor simplu.

Închizând-o în urma ei, privi atență ferestrele cu draperiile trase la o parte și cu jaluzele ridicate pentru a lăsa să intre cât mai mult din lumina slabă a zilei. Nu văzu pe nimeni care să privească lacul – sau să o urmărească pe ea.

Hotărâtă, urmă ţărușii gardului din jurul părții laterale a casei. Când norii coborâră și steagul foșni în briza care mirosea puțin a ploaia ce trebuia să vină sau a lac, ea urcă pe treptele prispei și apăsa pe sonerie.

După un moment, o femeie suplă și atrăgătoare, de vreo cincizeci de ani, deschise ușa. Purta blugi, un pulover și un șorț lung până la genunchi, decorat cu broderie în formă de căpșuni.

- Doamnă Lambert? întrebă Jane.
- Da?

– Avem ceva în comun la care sper că pot apela.

Gwyneth Lamberth zâmbi cu jumătate de gură și ridică sprâncenele.

Jane spuse:

- Amândouă ne-am măritat cu pușcași marini.
- Asta chiar e o legătură. Cu ce te pot ajuta?
- Amândouă suntem văduve. și cred că aceiași oameni sunt de vină pentru asta.

6

Bucătăria mirosea a portocale. Gwyn Lambert cocea briose cu ciocolată și mandarine într-o cantitate atât de mare și cu atât de multă sârguință, că era imposibil să nu presupui că își găsise o ocupație pentru a se apăra de cele mai grele momente de jale.

Pe tejhele erau nouă farfurii, fiecare conținând câte șase briose răcite, deja acoperite cu folie din plastic, pregătite pentru vecinii și prietenii ei. A zecea farfurie cu bunătăți calde stătea pe masa din sufragerie și încă o serie se cocea până la perfecțune în cuptor.

Gwyn era unul dintre acei maeștri impresionanți în bucătărie care fac minuni culinare aparent fără urmări. În chiuvetă nu erau castroane sau farfurii murdare de aluat. Pe tejhele nu existau urme de făină. Nu erau firimituri sau alte resturi pe podea.

După ce refuză o briosă, Jane acceptă o cană de cafea neagră și tare. Ea și gazda ei se aşezară la masă față-n față, în timp ce aburul aromat se ridică încet din băutura cu gust bogat.

– Ai spus că Nick al tău era locotenent-colonel? întrebă Gwyn. Jane își folosise numele adevărat. Legătura dintre ea și Gwyn necesită ca vizita aceasta să rămână secretă. În aceste circumstanțe, dacă nu putea avea încredere în soția unui pușcaș marin, nu putea avea încredere în nimenei.

– Colonel, o corectă Jane. Purta vulturul de argint.

– La doar treizeci și doi de ani? Un băiat atât de iute de picior ar fi ajuns la stele.

Soțul lui Gwyn, Gordon, fusese locotenent general, cu trei stele și cu un grad sub cei mai mari ofițeri din corpul armatei.

Jane spuse:

– Nick a primit Crucea Navală, DDS și o ladă plină de alte medalii. Crucea Navală era cu un grad sub Medalia de Onoare. Modest din fire, Nick nu vorbise niciodată despre medaliiile și laudele primite, dar, uneori, Jane simțea nevoia să se laude cu el, ca să-și confirme că el existase și că existența lui făcuse lumea mai bună. L-am pierdut acum patru luni. Am fost căsătoriți șase ani.

– Draga mea, spuse Gwyn, tu trebuie să fi fost o adevărată mireasă-copil.

– Nici vorbă. Aveam douăzeci și unu de ani. Am făcut nunta la o săptămână după ce am absolvit Quantico și am intrat în FBI.

Gwyn păru surprinsă.

– Lucrezi în FBI?

– Dacă mă mai întorc. Sunt în concediu fără plată acum. Ne-am întâlnit când Nick era în misiune la Comandamentul de Dezvoltare în Luptă a Trupelor din Quantico. Nu s-a dat la mine. A trebuit să mă dau eu la el. Era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată și sunt încăpățanată ca un catăr când vreau ceva. Fu surprinsă când simții că ceva îi strâangea inima și își pierdu vocea. Uneori mi se pare că aceste patru luni au fost patru ani... apoi mi se par doar patru ore. Aiureala ei o miră. La naiba, îmi pare rău. Pierdere ta e mai recentă decât a mea.

Dând din mâna pentru a sugera că nu era nevoie de scuze, cu lacrimi în ochi, Gwyn spuse:

– La un an după ce ne-am căsătorit – în '83 a fost asta –, Gordie era în Beirut, când teroriștii au aruncat în aer cazărurile pușcașilor marini și au omorât două sute douăzeci dintre ei. Era atât de des în vreun loc periculos, încât mi l-am imaginat mort de o mie de ori. Am crezut că imaginația mă va pregăti ca să suport vestea dacă, într-o zi, cineva îmbrăcat în albastru avea să bată la ușă cu o înștiințare că a fost ucis în luptă. Dar nu am fost pregătit pentru... pentru felul în care s-a întâmplat.

Potrivit știrilor din presă, într-o sămbătă din urmă cu mai bine de două săptămâni, când soția lui fusese la supermarket, Gordon ieșise pe poarta din spate, cea din gardul cu țăruși, și coborâse dealul până la malul lacului. Purta o armă de vânătoare cu țeavă scurtă. Se aşezase lângă apă, cu spatele rezemat de malul acoperit cu iarbă. Cum țeava era scurtă, reușise să ajungă la trăgaci. Barcagii de pe lac fuseseră martori când el se împușcase în gură. Când Gwyn se întorsese acasă de la cumpărături, găsise strada plină de mașini de poliție, ușa din fața casei deschisă, iar viața i se schimbase pentru totdeauna.

Jane spuse:

– Te superi dacă te întreb...

– Sufăr foarte tare, dar sunt încă întreagă. Întreabă.

– E posibil să fi mers până la lac cu cineva?

– Nu, n-a mers cu nimeni. Vecina l-a văzut când cobora acolo singur, cărând ceva, dar nu și-a dat seama că era o armă.

– Barcagii care au fost martori au fost verificăți toți?

Gwyn păru derutată.

– Pentru ce să fie verificăți?

– Poate că soțul tău trebuia să se întâlnească cu cineva. Poate și-a luat arma ca să se apere.

– Si poate a fost o crimă? Putea să fi fost. Au fost patru bărci în zonă. Cel puțin șase oameni au fost martori.